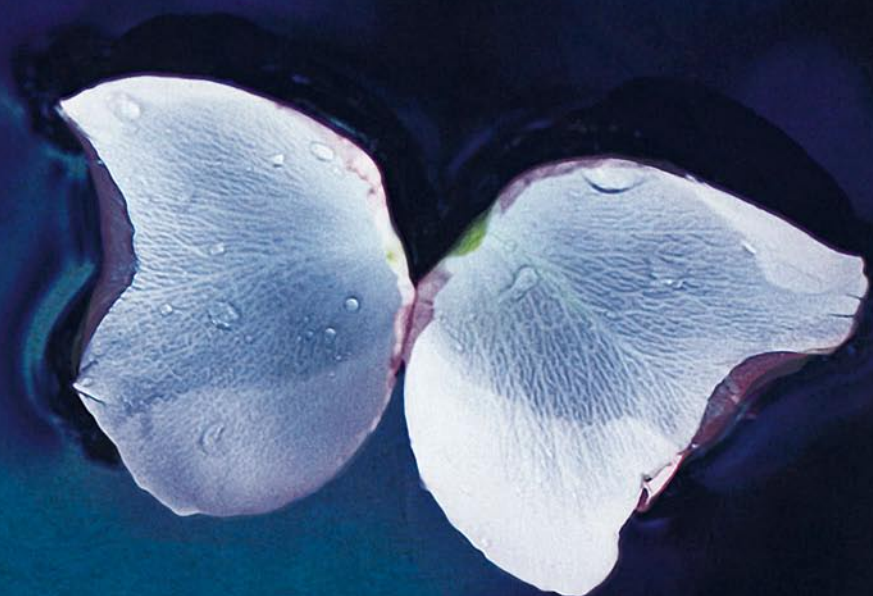

„Puikus debiutas; mitologijos perteikimo išradingumas gali varžytis su stulbinamu pasakojimo grožiu“. –

STEPHENIE MEYER

SAULĖLYDŽIO SAGOS AUTORĖ

Sparnai
APRILYNNE PIKE

APRILYNNE PIKE

Sparnai

Visiškai neįtikėtinas, stebuklingas pasakojimas

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
RASA KRULIKAUSKIENĖ

PIRMAS
SKYRIUS

Nepaisydami niūrios Lorelės nuotaikos, mergaitės batai linksmi kaukšėjo. Jai žingsniuojant Delnorto mokyklos koridoriais, žmonės palydėdavo smalsiais žvilgsniais.

Dukart patikrinusi tvarkaraštį, Lorelė susirado biologijos kabinetą ir nuskuodė užsiimti vietos prie lango. Jei jau reikia būti patalpoje, norėjo bent jau stebėti, kas vyksta lauke. Po truputį rinkosi ir kiti bendraklasiai. Vienas berniukas eidamas į klasės priekį nusišypsojo Lorelei, tad ji pabandė taip pat išspausti kažką panašaus į šypseną. Tikėjosi, jog neatrodė taip, lyg vaipytųsi.

Aukštas, išdžiūvęs vyras, prisistatęs ponu Džeimsu, ėmė dalyti vadovėlius. Knygos pradžia atrodė visai įprasta – augalų ir gyvūnų klasifikacija, Lorelei tai nebuvo nauja, o paskui prasidėjo žmogaus anatomijos pagrindai. Maždaug

ties aštuoniasdešimtu puslapiu vadovėlio tekstas jau atrodė panašus į užsienio kalbą. Mergaitė tyliai suniurzgė. Regis, semestras bus ilgas.

Ponui Džeimsui tikrinant mokinius pagal sąrašą, Lorelė atpažino kelis vardus, jau girdėtus per pirmąsias dvi tą rytą turėtas pamokas, tačiau ji suprato, kad praeis dar daug laiko, kol įsimins bent pusę tų vardų ir jų supančių veidų. Jautėsi tarsi pasiklydusi nepažįstamų žmonių jūroje.

Mergaitės mama tikino, kad visi iki vieno antrosios klasės gimnazistai jausis taip pat – juk, kad ir kaip žiūrėsi, jiems tai taip pat pirmoji diena mokykloje, tačiau kiti mokiniai neatrodė nei pasimetę, nei išsigandę. Galbūt praleidę kelerius metus mokykloje jie jau priprato jaustis išsigandę ir pasimetę.

Pastaruosius dešimt metų Lorelė buvo visiškai patenkinta mokydama namuose ir nematė jokio reikalo to atsisakyti. Tačiau tėvai, regis, pageidavo vienintelei dukrai užtikrinti tai, kas geriausia. Kai jai buvo penkeri, tai reiškė mokymąsi namuose, mažame miesteliuke. Akivaizdu, kad dabar, kai Lorelei jau penkiolika, geriausiu tapo mokymasis gimnazijoje ir ne tokia mažuolyčiame miestelyje.

Klasėje įsitvyrojo tyla, o Lorelė atsikvošėjo tik tuomet, kai mokytojas darsyk pakartojo jos vardą:

– Lorelė Siuvel?

– Esu, – skubiai atsiliepė mergaitė.

Lorelė spėjo pasijusti labai nesmagiai, nes prieš išstardamas kitą vardą mokytojas Džeimsas tiriamai nužvelgė ją pro akinių rėmelių viršų.

Lengviau atsidususi – buvo net sulaikiusi kvėpavimą bandydama pritraukti kuo mažiau dėmesio – mergaitė išsiėmė sąsiuvinį.

Kol mokytojas aiškino semestro mokymosi planus, ji neatitraukdama žvilgsnio stebėjimo į berniuką, prieš pamoką pradžiuginusį ją šypsena. Vos susilaikė pati nešypstelėjusi, kai pastebėjo, kad klasės draugas taip pat vogčia žvilgčioja į ją.

Kai ponas Džeimsas paleido mokinius pietauti, Lorelė apsidžiaugusi įsimetė knygą į krepšį.

– Sveika.

Mergaitė pakėlė akis. Tas pats ją stebėjęs berniukas. Labiausiai krito į akis jo žvilgsnis. Skaisčiai mėlynos akys, kontrastuojančios su rusva oda. Vos banguoti šviesiai rudi ilgoki plaukai švelnia banga krito ant kaktos.

– Tu Lorelė, tiesa? – sušvito šilta, bet kasdieniška šypsena, subolavo labai tiesūs dantys. Tikriausiai nešiojo breketus, nejučia braukdama liežuvium per natūraliai tiesius savo dantis pagalvojo Lorelė.

– Aha, – balsas užstrigo kažkur gerklėje ir pasijutusi kvailai mergaitė kostelėjo.

– Aš – Deividas. Deividas Losonas. Aš... norėjau tik pasisveikinti. Ir gal dar pasveikinti atvykus į Kreščento miestą.

Lorelė išspaudė šypsenėlę.

– Ačiū, – sumurmėjo.

– Gal norėtum pietauti kartu su manimi ir mano draugais?

– Kur? – paklausė mergaitė.

– Kavinėje, – keistu žvilgsniu mergaitę nugalbė Deividas.

– Aaa, – nusivylusi numykė ši. Vaikinukas gal ir nieko sau, bet Lorelė jautėsi pavargusi nuo tūnojimo viduje. – Tiesą pasakius, ketinu susirasti kokią vietelę lauke. – Kiek patylėjusi pridūrė: – Bet vis tiek, ačiū, kad pakviete.

– Lauke ir man patiktų. Palaikyti tau draugiją?

– Tikrai norėtum?

– Tikrai. Turiu kuprinėje pietus, tad esu pasirengęs. Be to, – mesdamas ant peties kuprinę pareiškė berniukas, – neturėtum pirmąją dieną mokykloje praleisti viena.

– Ačiū, – kiek padvejojusi tarstelėjo mergaitė. – Būtų labai miela.

Jiedu kartu išėjo į vidinį kiemą ir susirado ne per daug šlapią žolės lopinėlių. Patiesusi ant žemės striukę Lorelė atsisėdo, o Deividas stypsojo apsirengęs.

– Ar tau nešalta? – paklausė berniukas, įtariai nužvelgęs jos trumpus džinsus ir palaidinukę.

Išsispyrusi iš batelių Lorelė panardino kojų pirštus į tankią žolę.

– Nedažnai sušąlu – bent jau ne čia. Jei būtume kur nors, kur yra sniego, tada pasijusčiau nekaip. Toks oras man puikiausiai tinka, – nejaukiai nusišypsojo mergaitė. – Mama net juokauja, kad esu šaltakraujė.

– Tau gerai. Atsikrausčiau čia iš Los Andželo prieš penkerius metus ir vis dar nepripratau prie tokių orų.

– Bet juk nėra taip šalta.

– Tikrai, – šyptelėjęs pritarė Deividas, – bet nelabai šilta. Kai jau buvome pragyvenę visus metus, pasidomėjau, kokie čia orai – ar žinai, kad skirtumas tarp vidutinės tem-

peratūros liepą ir gruodį yra tik keturiolika laipsnių? Štai, kas blogiausia.

Kol Deividas kramtė sumuštinį, o Lorelė knaibė šakute salotas, abu tylėjo.

– Mama įdėjo man dar vieną keksą, – nutraukė tylą Deividas. – Gal norėtum? – ištiesė nuostabų mėlynu glajumi apteptą keksiuką. – Keptas namuose.

– Ačiū, nenoriu.

Deividas įtariai nužvelgė mergaitės salotas, paskui – keksą.

Supratusi, ką berniukas pagalvojo, Lorelė atsiduso. Ir kodėl visi tuojau pat padaro tokią pat išvadą? Juk ji nevienintelė pasaulyje, kuriai tikrai patinka daržovės. Lorelė nagu pabarškino per *Sprite* gėrimo skardinę.

– Dietos nesilaikau.

– Aš ir ne...

– Esu vegetarė, – pertraukė Deividą mergaitė. – Ir, tiesą pasakius, gana griežta.

– Tikrai?

Lorelė linktelėjo, nejaukiai sukikeno.

– Nedažnai susiduri su vegetarais, tiesa?

– Tai jau taip.

– Kada čia atsikraustėte? – kostelėjęs paklausė Deividas.

– Gegužės mėnesį. Daug dirbau pas tėtį. Jis turi knygyną miesto centre.

– Tikrai? – nustebo Deividas. – Buvau ten praeitą savaitę. Puikus knygynas. Bet tavęs nemačiau.

– Tai vis per mamą. Tampė mane po parduotuves – visą savaitę pirkome reikmenis mokyklai. Šie metai pirmieji, kai mokausi ne namuose, tad jai vis atrodo, kad man ko nors trūksta.

– Mokeisi namuose?

– Aha. O šiemet tėvai privertė eiti į mokyklą.

– Na, labai džiaugiuosi, kad jie taip padarė, – išsišiepė berniukas. Kelias sekundes sėdėjo nudelbęs akis į sumuštinį, paskui paklausė: – Ar ilgiesi miesto, kur anksčiau gyvenai?

– Kartais, – švelniai šyptelėjo mergaitė. – Bet ir čia gražu. Orikas, miestas kuriame gyvenau anksčiau, yra tikrai mažytis. Tik penki šimtai gyventojų.

– Oho, – sukikeno Deividas. – Los Andželas šiek tiek didesnis.

Užsikvatojusi mergaitė paspringo gėrimu.

Atrodė, kad Deividas norėtų dar kažko paklausti, bet nuskambėjęs skambučiui berniukas tik nusišypsojo.

– Ar galėtume rytoj vėl valgyti kartu? – Kiek palaukęs dar pridūrė: – Gal su mano draugais?

Lorelė nė nesusimąščiusi vos neatšovė „ne“, bet Deivido draugija jai patiko. Be to, bendravimas buvo dar viena priežastis, kodėl mergaitės mama reikalavo, kad ji mokytųsi mokykloje.

– Žinoma, – skubiai atsakė Lorelė, kol neprarado drąsos. – Būtų smagu.

– Nuostabu, – atsistojęs Deividas ištiesė mergaitei ranką. Padėjo jai atsistoti, dar minutėlę kreivai šypsojosi, pasakui sumurmėjo: – Na, manau... dar susitiksime.

Lorelė žvelgė jam pavymui. Švarkas ir laisvi džinsai atrodė beveik taip, kaip ir visų kitų, tačiau užtikrinta eisena išskyrė berniuką iš minios. Mergaitė pavydėjo to savimi pasitikinčio žmogaus žingsniavimo.

Gal, kada nors...

Trinktelėjusi kuprinę ant stalo, Lorelė sunkiai sudribo ant taburetės. Jos mama, Sara, pakėlė akis nuo minkomos duonos.

– Kaip sekėsi mokykloje?

– Užkniso.

Mamos rankos taip ir sustingo.

– Lorele, kaip kalbi.

– Tai, kad tikrai užkniso. Nėra tinkamesnio žodžio.

– Turėtum kiek luktelėti, mergyt.

– Visi spokso į mane, lyg būčiau kokia išsigimėlė.

– Spokso, nes esi naujokė.

– Atrodau kitaip nei visi.

– Nejaugi norėtum atrodyti taip pat?

Lorelė demonstratyviai užvertė akis aukštyn, bet teko pripažinti, kad mama čia teisi. Taip, ji mokėsi namuose ir gal šiek tiek palepinta, bet pati gerai žinojo, kad atrodo visai kaip modeliai žurnalų viršeliuose ir televizijoje.

Ir jai tai patiko.

Brendimas Lorelei nepridarė didelių rūpesčių. Beveik perregimos baltos odos neišmušė spuogais, o šviesūs plaukai nesiriebalavo. Ji buvo mažutė, liauna penkiolikmetė dailiu ovaliu veideliu ir šviesiai žaliomis akimis. Mergaitė visada buvo liekna, bet ne per daug liesa, o per pastaruosius kelerius metus kūnas įgavo kiek apvalesnes formas. Turėjo ilgas, grakščias kojas ir vaikščiojo tarsi šokėja, nors niekada nebuvo mokiusis šokti.

– Norėjau pasakyti, kad aš apsirengusi kitaip nei visi.

– Galėjai apsirengti taip pat, jei tik norėjai.

– Taip, bet kad visos mergaitės avi tuos gremėzdiškus storapadžius batus, siaurus džinsus ir vienus ant kito susivelka kokius trejus marškinėlius.

– Na ir?..

– Nemėgstu aptemptų drabužių. Spaudžia, nejaukiai jaučiuosi. Ir iš viso, kam gali patikti avėti tuos storapadžius batus? Feee.

– Tai ir vilkėk, kas tau patinka. Jei tavo drabužiai atbaido galbūt drauges, tai jos ir nėra draugės, kokių tu norėtum.

Labai jau motiniškas patarimas. Mielas, nuoširdus ir visiškai nenaudingas.

– Ten siaubingai triukšminga.

Mama metė minkiusi duoną ir nubraukė nuo veido plaukus – ant antakio taip ir liko miltuota drūžė.

– Širdede, juk nesitikėjai, kad mokykloje bus tylu, kaip pas mudvi namuose. Būk protinga.

– Aš ir esu protinga. Nekalbu apie savaime suprantamą triukšmą, bet visi laksto kaip išprotėjusios beždžionės. Staugia, kaukia ir cypia iš visos gerklės. Ir dar tranko spintelių dureles.

Mama įsisprendė rankomis į šonus.

– Gal dar kas nors negerai?

– Taip. Koridoriuose tamsu.

– Ten netamsu, – šiek tiek pakeltu tonu atsiliepė mama. – Praeitą savaitę apėjau visą mokyklą – koridorių sienos baltos.

– Bet nėra jokių langų, tik tos baisios dienos šviesos lempos. Skleidžia tokią blausią šviesą, kad beveik visai neapšviečia koridorių. Juose tiesiog... tamsu. Pasiilgau Oriko.

Mergaitės mama pradėjo dalyti tešlą kepaliukais.

– Žinai, ką pasakysiu? Gal šiandien nutiko kas nors gera?

Lorelė nuslinko prie šaldytuvo.

– Ne, – mama viena ranka užtvėrė jai kelią. – Pirma kas nors gera.

– Na... Sutikau mielą vaikinuką, – atrėžė mergaitė apeidama mamos ranką ir griebdama gėrimo skardinę. – Deividą... Deividą ar kažkaip panašiai.

Dabar jau atėjo mamos eilė užversti akis.

– Na, žinoma. Persikeliname į kitą miestą, užrašau tave į naują mokyklą ir pirmasis žmogus, ant kurio metiesi, vaikinai.

– Nieko panašaus.

– Erzinuosi.

Lorelė tyliai stovėjo ir klausėsi, kaip į stalą vis tekšteli tešla.

– Mama?

– Ką?

Lorelė giliai atsiduso.

– Ar man tikrai reikia eiti į mokyklą?

– Lorele, mes apie tai jau kalbėjomės, – trindama pirštais smilkinius murmėjo mama.

– Bet...

– Ne. Daugiau dėl šito nesiginčysime, – mama palinko virš stalo, veidą prikišo visai prie pat dukters. – Nemanau, kad esu pajėgi toliau tavo mokytį. Metas į mokyklą.

– Galėtum užsakyti vieną tų namų mokymo programų. Mačiau internete, – skubiai išbėrė Lorelė neleisdama mami net prasižioti.

– Ir kiek tai kainuoja? – pakėlusį vieną antakį tyliai paklausė mama.

Mergaitė tylėjo.

– Paklausk, – patylėjusi prabilo mama, – kol mūsų namai Orike neparduoti, neturime atliekamų pinigų. Pati žinai šitai.

Nunarinusi galvą Lorelė žvelgė į stalą.

Pagrindinė priežastis, dėl kurios šeima persikraustė į Kreščento miestą, buvo ta, kad tėtis Vašingtono gatvėje nusipirko knygyną. Kiek anksčiau, tais metais važiuodamas per šį miestą jis pastebėjo ant bankrutavusio knygyno vitrinos iškabą, kad pastatas parduodamas. Lorelė prisiminė girdėjusi tėvus ištisas savaites aptarinėjant, ką jie galėtų padaryti, kad nupirktų tą knygyną – nuo pat vedybų abu apie tai svajojo, bet vis neužtekdavo pinigų.

Paskui, baigiantis balandžiui, vyrukas, vardu Džeremajas Barnis, atėjo pas Lorelės tėvą su pasiūlymu, nes susidomėjo jo namu Orike. Tėtis namo grįžo vos ne šokinėdamas iš džiaugsmo. O paskui viskas klostosi taip greitai, kad Lorelė vos prisimena, kas nutiko pirmiausia. Jos tėvai praleido kelias dienas Brukingso banke, ir iki gegužės pradžios knygynas jau priklausė jiems, o šeima kraustėsi iš mažo namelio Orike į dar mažesnį Kreščento mieste.

Tačiau slinko mėnesiai, o reikalai su Barniu vis dar buvo nebaigti. O kol nebaigti, pinigų trūko, tėvas po darbo ilgiausiai užtrukdavo knygyne, o Lorelei teko kulniuoti į mokyklą.

New York Times bestseleris Nr. 1

Tai nepaprasta magijos ir intrigu, romantikos ir pavojų kupina istorija, kuri pakeis viską, ką lyg šiol žinojote apie fejas.

*Lorelė stovėjo tarsi užburta. Spoksojo
į tuos blyškius dalykus plačiai atvertomis
akimis. Jie atrodė siaubingai nuostabūs –
neapsakomai nuostabūs. Lorelė darsyk
atsisuko į veidrodį, negalėdama atitraukti
žvilgsnio nuo kažko panašaus į žiedlapius,
plevenančio virš galvos.
Atrodė beveik kaip... sparnai.*

Autorės nuotrauka: Kenneth Pike

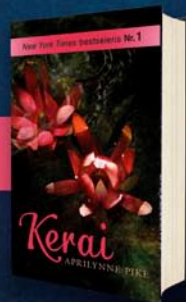
Aprilynne Pike audė istorijas apie fejas nuo tų laikų, kai ji tebuvo vaikas su itin lakia vaizduote. 20-ies ji baigė kūrybinio rašymo studijas ir vieną istoriją pavertusi romanu išsiuntė agentams. Lemtingas skambutis netrukus pakeitė jos gyvenimą. Dabar A. Pike vadinama naujaisiu literatūros atradimu. Jos debiutinis romanas *Sparnai* iškart tapo *New York Times* bestseleriu, o ekranizacijos teises įsigijo *Disney* studija, šiuo metu pagal knygą kurianti filmą su Miley Cyrus. Lyg to būtų mažai, komplimentų jai negaili pati *Saulėlydžio* autorė Stephenie Meyer, kuri sako tiesiog įsimylėjusi romaną *Sparnai* ir nesulaukia, kol pasirodys antroji iš keturių serijos knygų iškalbingu pavadinimu *Kerai*.

GREITAI SKAITYKITE TĘSINĮ

ISBN 978-609-403-113-7

www.obuolys.lt

Viršelio nuotrauka: Ray Shappell